

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

Sfântul Proroc Ilie

Cristesti1.mmb.ro

taranudanielkonstantin@gmail.com

facebook.com/Parohia „Sf. Ilie” Cristești Botoșani

Localitatea Cristești, județul Botoșani

29 noiembrie 2020

APARE GRATUIT DUMINICA

NR. 38 † ANUL II

DUMINICA A TREIZECEA DUPĂ CINCIZECIME

Evanghelia după Luca, cap. XVIII, 18-27: "În vremea

aceea un dregător oarecare s-a apropiat de Iisus și L-a întrebat, zicând: Bunule învățător, ce să fac ca să moștenesc viața de veci? Iar Iisus i-a zis: Pentru ce Mă numești bun? Nimeni nu este bun, decât Unul Dumnezeu. Știi poruncile: «Să nu săvârșești adulter, să nu ucizi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, cinstește pe tatăl tău și pe mama ta». Iar el a zis: Toate acestea le-am păzit din tinerețile mele. Auzind, Iisus i-a zis: Încă una îți lipsește: Vinde toate câte ai și le împarte săracilor și vei avea comoară în ceruri; apoi vino de urmează Mie."

Sfinții strămoși - iată niște oameni cu adevărat mari! Și dacă generalizam, va reieși ca, într-adevăr, mari sunt numai aceia care fac parte dintre plinitorii voinței lui Dumnezeu cu privire la neamul omenesc, a voinței lui Dumnezeu ca atare, fiindcă multe lucruri rele se întâmplă fără voia Lui. Ci numai cu îngăduința Lui sunt unii oameni care lucrează cu putere pe alături de voia lui Dumnezeu și chiar împotriva ei. Și aceștia pot părea mari, însă nu în sine, ci prin mărirea contramăsurilor pe care le ia dumnezeiasca Pronie pentru a șterge răul pricinuit de ei. Voia lui Dumnezeu cu privire la mântuirea oamenilor o știm; dar planurile lui Dumnezeu care privesc petrecerea vremelnică a oamenilor pe pământ ne sunt ascunse. De aceea, ne este greu să ne dăm seama cine lucrează întocmai după voia lui Dumnezeu. Numai un criteriu negativ poate fi socotit ca potrivit: cine lucrează împotriva hotărârii dumnezeiești privitoare la mântuirea veșnică a oamenilor, acela nu poate fi socotit mare, căci e vădit ca el se împotrivesc voinței cunoscute a lui Dumnezeu. Chiar dacă această voință cunoscută privește cele veșnice, nu cele vremelnice, este neîndoielnic faptul că o voie a lui Dumnezeu nu poate să se împotrivescă celeilalte.

Cele trei feluri de mânie Sfântul Ioan Damaschin(676 - 749)

"Felurile mâniei sunt trei: **iritarea**, **resentimentul** și **ura**. Când **mânia** începe și se pornește, se numește iritare. Resentimentul este atunci când iritarea stăruie; **resentimentul** se numește și **ranchiună**. **Ura** este mânia care pândeste timp de **răzbunare**."

Adoptarea copiilor din orfelinate - Părintele Nicolae

Tănase - "De ce noi românii nu tăbărâm pe orfelinate și pe creșe [pentru adopție]? Pentru că suntem ortodocși. Pentru că ne batem continuu în piept: dreapta credință. Ce dreaptă credință este asta când tu stai acasă și puțin te interesează? Și citești Psaltirea o dată în zi, de patru ori pe zi faci pravila. Ce ortodox ești tu, și lași copiii să devină americani, să devină baptiști, să devină evangheliști, să devină mormoni? Tu care te rogi. Tu ce faci? Ortodocși creștini. Unde sunt copiii dumneavoastră care i-ați luat din creșe? Să vă văd alături de doi copii, de șase copii, de opt copii; unde sunt? Unde este verificarea Ortodoxiei? Asta este verificarea ortodoxiei."(<https://citateortodoxe.ro/autor/nicolae-tanase/adoptarea-copiiilor-din-orfelintare-724>).

Apostolul 3, 12-16:

Fraților, îmbrăcați-vă, dar, ca alegeți ai lui Dumnezeu, sfinți și preaiubiți, cu milostivirile îndurării! Dumnezeiescul Pavel obișnuiește a arăta creștinilor ușurința cu care se săvârșește fapta cea bună. Asociază fapta cea bună cu îmbrăcăminte. Așa cum oamenii se îmbracă cu haina pentru a se acoperi tot așa și creștinii trebuie să se îmbrace cu fapta cea bună. *Întru milostiviri de îndurări*. N-a zis Pavel, îmbrăcați-vă cu milostenie către frații voștri, ci întru milostiviri de îndurări, una adică pentru a nu necinsti cu smeritul nume al milosteniei pre săracii aceia, ce erau vrednici de milă și de îndurări. Și alta încă, pentru ca să arate cum creștinii se cuvine a compătimi și a ajuta pe cel ce are trebuință, nu din afară, ci dinlăuntru din măruntaiele inimii lor, și nu precum frații ajută pre frații lor, ci precum născătorii se milostivesc către fiii lor. Și să nu-mi zici, creștinule, cutare sărac a greșit și pentru acesta nu-l miluiesc, nu. Fiindcă pentru acesta cer de la tine să te îmbraci cu milostiviri de îndurări, pentru ca să te milostivești către toți întocmai și să nu faci osebite între păcătos și între îmbunătățit. *Întru bunătate, întru smerita cugetare, întru blândețea, întru îndelunga răbdare*. Cel ce se va îmbrăca cu milostiviri de îndurări, precum mai sus a zis Pavel, acelaia de nevoie urmează a avea și bunătatea și smerita cugetare și blândețea și îndelunga răbdare, bunătate și voire de bine către fiul său? *Cuvântul lui Christos să locuiască în voi cu îmbeșugare*. Cu aceste cuvinte arată Pavel nouă creștinilor o cale și o metodă, prin care putem a ne face bine mulțumitori către Dumnezeu, căci de va locui întru noi cuvântul lui Christos, adică învățătura și dogmele și sfaturile lui cu care ne învață să defăimăm viața acăsta și vremelnicele bunătăți (Sf Teofilact al Bulgariei)

La moartea mea, de Ghelasie Tepeș
Când Dumnezeu la El o să mă cheme
Și tot ce-i pământesc în urmă voi lăsa,
De-o fi târziu sau poate prea devreme,
Să nu uitați, vă rog, de rugăciunea mea!
La moartea mea, aș vrea ca nimeni să nu plângă,

Nici rude, nici prieteni și nici frați,
Iar dacă fără voie lacrimi o să curgă,
Ștergeți-le! Nu plângeți, ci vă bucurați!
Că moartea-i doar o punte ce ne trece
De-aici, de pe pământ, spre veșnicie,
Nu vă-ntristați că trupul îmi e rece,
Am sufletul arzând de bucurie,
C-am părăsit de-acum viața păcătoasă
Și sufletul mi-e parcă, mult mai ușurat,
Nu plângeți după mine, căci moartea e frumoasă,
Atunci când te găsește cu sufletul curat!
La căpătâiul meu, aș vrea să nu fie tristețe
În ceasul când veți sta să privegheați,
Ștergeți-vă deci, lacrimile de pe fețe
Nu vreau să plângeți, vreau doar să vă rugați!
Rugați-vă așa cum știți mai bine
Ca sufletu-mi s-ajungă sus în cer,
E tot ce-ați mai putea să faceți pentru mine,
Și tot ceea ce eu aș mai putea să sper!
În jurul meu, aș vrea să nu fie-ntristare,
Chiar dacă trupul mi-e rece și pustiu,
În loc de plâns, aș vrea s-aud cântare
Căci sufletul îmi va rămâne veșnic viu.
Cântarea îmi aduce-n suflet pace,
Cu ea slăvit-am tot mereu pe Dumnezeu,
Cântați-mi tot ceea ce știți că-mi place
S-aduceți bucurie sufletului meu!
Și-n clipa grea, în ceasul despărțirii,
Să țineți minte ce v-am spus, să nu uitați,
Nu vreau să plângeți, asta-i legea firii,
Căci rând pe rând, cu toții, morții vom fi dați!
În urma mea, aș vrea să nu rămână jale,
Cum am văzut de-atâtea ori și eu,
Căci fi-voi ca o umbră, în a voastră cale
Și lângă voi, cu sufletul, voi fi mereu.
Iar pe mormântul meu, când puneți câte-o floare,
Nu vreau să fiți cu ochii-nlăcrimați,
Vreau doar să v-amintiți că viața-i trecătoare,
Și n-aveți prea mult timp să cugetați!
Și ruga mea v-o las ca pe-o povață,
Să o purtați în suflet tot mereu,
Și-atâta timp cât veți trăi în viață:
SĂ VĂ RUGAȚI NEÎNCETAT LUI DUMNEZEU!

Părintele Ghelasie Tepeș: „Mai devreme, mai târziu, Doamne, ne ducem acolo și cu Tine vrem să fim! Că și aici, dacă trăim, cum cântăm la colindă? Îngeri și oameni, îngeri și oameni cântă împreună... Păi cântăm împreună cu îngerii, nu-i așa? Atunci să nu fugim de îngeri! Nu fugim de darul lui Dumnezeu! Nu trebuie să ne fie frică să ne apropiem de Hristos.”

Împlinește canonul dat de duhovnic la spovedanie.

Muncește ca și cum n-ai muri niciodată, dar îngrijește-te de suflet ca și cum ai muri mâine!

Tâlcuirea Dumnezeieștii Liturghii **Sf. Nicolae Cabasila**

Pentru ce cinstitele daruri nu se pun de la început pe Sfânta Masa Sa începem cu cercetarea celor ce se săvârșesc și se rostesc la proscomidie și anume cu însăși aducerea și oferirea darurilor. De ce, oare, pâinea și vinul nu se duc pe sfânta Masa și nu se jertfesc îndată ce sunt aduse de credincioși, ci mai întâi sunt închinat lui Dumnezeu ca daruri? Pentru că în vechime se aduceau lui Dumnezeu nu numai jertfe sângeroase, adică junghieri de vietăți necuvântătoare, ci și daruri, ca de pilda vase de aur sau de argint. Dar trupul lui Hristos a fost jertfa și dar. Într-adevăr, la sfârșit el a fost jertfa, jertfindu-Se pentru slava Tatălui; dar chiar dintru început era închinat lui Dumnezeu ca un dar de preț, atât ca pârga a neamului omenesc cât și după Lege, pentru că era un întâi-născut. Ori, darurile aduse la proscomidie închipuiesc Trupul Domnului. De aceea ele nu se aduc și nu se jertfesc de la început pe sfânta Masa, ci mai târziu; mai întâi se **afierosesc**, adică se numesc și devin „cinstite daruri” închinat lui Dumnezeu. Așa a făcut și Mântuitorul (la Cina cea de taină). Luând în mâini pâinea și vinul, El le-a arătat mai întâi lui Dumnezeu - Tatăl, închinându-l-le ca daruri. De unde se vede aceasta? – Din însuși faptul că Biserica le face și le numește pe dânsle daruri. Ceea ce n-ar fi făcut, dacă n-ar fi știut ca Hristos însuși a făcut acest lucru. Dar Ea L-a auzit poruncind: „Aceasta să faceți (întru pomenirea Mea)”. Și L-a imitat, făcând la fel. Darurile sunt închinat lui Dumnezeu ca o pârga a vieții omenești. Dar care este forma (materia) darurilor? Cei vechi aduceau ca jertfa pârga roadelor și a turmelor lor, sau din alte lucruri. Noi însa aducem lui Dumnezeu ca daruri pâine și vin, ca pe o pârga a vieții noastre înșine. Căci pâinea și vinul alcătuiesc hrana omului, prin care se întreține viața trupestă. Iar viața nu numai că se susține prin hrana, dar e și simbolizată prin ea. Astfel, ca să arate că L-au văzut pe Hristos viu, sfinții Apostoli ziceau despre Dânsul: „Ca mâncăm și beam împreună cu Dânsul, după înviere...”. De asemenea, Domnul a poruncit să se dea de mâncare unui mort pe care-l înviase, ca să arate viața prin hrană. Așa încât nu e nimic nefiresc dacă, aducând prinos din hrană, socotim că aducem ca prinos însăși viața noastră. Dar poate ar zice ca și jertfele aduse de cei vechi lui Dumnezeu mai toate alcătuiau hrana omului, căci erau fie roade sau fructe cu care se osteneau agricultorii, fie animale din cele care se mănâncă. – Da! Însa toate acelea erau prinoase ale vieții omenești? – Nicidecum! Nimic din toate acelea nu era o hrană proprie numai omului, ci erau comune și celorlalte viețuitoare. Astfel, fructele și roadele sunt hrana zburătoarelor și a ierbivorelor, iar carnea de animale este hrana carnivorelor. Prin „omenească” înțelegem însa ceea ce aparține numai omului; ori nevoia de a-si pregăti pâinea pentru mâncare și vinul pentru băut, este ceva propriu numai omului. Aceasta este explicația formei (materiei) darurilor noastre. De ce se cuvine ca darurile să fie o pârgă a vieții omenești? Dar din ce pricină și pentru care motiv trebuie să aducem lui Dumnezeu darurile acestea tocmai ca pe o pârga a vieții noastre? Pentru ca Dumnezeu ne da viața în schimbul lor. Se cuvine deci ca darul nostru să nu fie de tot nepotrivit cu darul care ni se da în schimb, ci să fie măcar în parte înrudit cu el. Prin urmare, darul ce ni se da în schimb fiind viața, atunci și darul nostru trebuie să fie oarecum viața, mai ales ca Cel ce a stabilit darul și împarte contradarul, este Unul și Acelasi: Dreptul Judecător.

† PAROH: Preot Daniel Țăranu † **Telefoane: 0740.133.820, 0754.325.065** †

La redactarea acestei foi religioase, se folosesc informații preluate din mijloacele de informare în masă ortodoxe: site-uri, publicații, reviste, ziare, cărți, știri.